

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

O táborových strašidlech
Rozhovor s Pomněnkou
Osobnost: Jan Bula
Zápisy z výprav
a další...

Téma čísla: Vzpomínání na tábory

TÉMA: TÁBORY PRVNÍ A JINÉ

OBSAH ČÍSLA

MILÍ ČTENÁŘI,

je to tady. Prubířský kámen každého oddílu. Nekonečné dny pod nekonečnou oblohou. Žhnoucí souhvězdí a neuvěřitelné deště. Tábory.

Abyste se na ně mohli jak se patří připravit, nechali jsme zavzpomínat některé z vedoucích jejich první tábory. Na cosivzpomněli (akdoznich zažil dobu ledovou) můžete zjistit v tomhle čísle. Že se k jejich příběhům přidají v příštím čísle ty vaše letošní doufá

Vaše redakce

Obvodní setkání - Závod vlčat a světlušek
2. národní oldskautské jamboree – Miletín
Výlet do Koněpruských jeskyní
Ke Svojsíkové mohyle
9. Mackův memoriál
Loučíme se s bratrem Supem
Viktorie
O táborech prvňáků a jiných
OS hlásí
Rozhovor s Pomněnkou
Živá zahrada – živá příroda
Hádanky a tajy
Život a smrt kněze Jana Buly
Představuje se: Smíšek

PLÁNOVNÍK

22–24.6.2012 Stavba tábora v Sedle

Tábory

30. 6. – 14. 7. 305. smečka, 309. Lišáci

14. 7. – 4. 8. 305. Vlčáci, 309. Střelka

14. -28. 7. 305. Sýkory ve Stvolínkách u České Lípy

OBVODNÍ SETKÁNÍ - ZÁVOD VLČAT A SVĚTLUŠEK

11. - 13. 5. 2012

DOROTKA/LIŠÁCI

Sraz jsme měli na hlavním nádraží 11. 5. v 16:55. Jeli jsme vlakem do Malé Hraštic - já, Ondra, Eda, Gába, Mína, Beňa, Sova, Kocour a Sysel. Když jsme vystoupili z vlaku, šli jsme kus cesty až na louku. Tam jsme postavili stany. Potom jsme se honili a hráli různé hry. Sice nebyla bojovka, ale přesto se mi výlet líbil.

2. NÁRODNÍ OLDSKAUTSKÉ JAMBOREE – MILETÍN

1. – 3. 6. 2012

VĚRA

PÁTEK 1. 6.

Od rána se střídal déšť s hrozivými mraky a silným větrem...
Umoudří se to?

Sláva! – Stejně tak jako loni při našem prvním jamboree – opět ten náš starý dobrý bratr svatý Petr (určitě taky oldskaut) zapracoval... a po celý den ani nekápl!

Během dne a zejména navečer přijela většina řadových účastníků. Skautská základna zažila opět radostné přivítání nás „starších“, kteří tímto setkáním jakoby znovu omádlili...

Dokonale zpracovaná registrace, rozmístění ubytování, průkazy a informační materiály – to vše bylo bezvadně připraveno servisním týmem z řad náčelnictva OS i dobrovolníků, kteří na základně byli už dva dny předem. Patří jim náš velký dík!! Stravování bylo letos zajištěnou školní jídelně, kde jsme ani nepotřebovali své táborové okouřené „ešusy“.

Navečer dojeli také pozvaní hosté – bratři a sestry ze Slovenska a Polska, které jsme srdečně přivítali. Obdivovali jsme krásně zdobené totemy, vystavené dole na louce, jakož i pěknou výstavku nášivek z různých zemí a ze světových jamboree. Večer jsme se sešli u malého táboráčku, kde jsme dostali potřebné informace na druhý den (také jsme si trochu zazpívali)... Měsíční noc byla studená, ale slíbvala pěkný den...

SOBOTA 2. 6.

✓ 7 hodin někdo zatroubil budíček, většina už stejně byla na nohou, spěchalo se na snídani. Královéhradecká skautská kapela v počtu 23 muzikantů nastoupila před osmou hodinou u brány, aby svým vystoupením ozdobila slavnostní zahájení našeho jamboree. Vlajky vztyčeny, junácká hymna zazpívána, pozdravy bratra náčelníka i miletínského pana starosty – a už jsme ve čtyřstupech přesunovali na náměstí, kde jsme vyslechli krátké proslovy a pozdravy. Kapela pak vyhrávala k poslechu pro celé město. Po návštěvě místní cukrárny a nákupu „Miletínských modlitbiček“ návrat na základnu, oběd a odpolední program, jehož hlavní částí byly dvě velmi zajímavé přednášky bratra dr. Šolce. Také výstavka pohlednic bratra Vindyho měla stále návštěvníky, stejně tak i venkovní prodej vypalovaných

dřevěných známek, časopisů, skautských odznaků apod. U jídelny byl velký zájem o rozvěšené pohlednice bratra Ruska – Šamana. Odpoledne také někteří navštívili rodný domek Karla Jaromíra Erbena a vyslechli zajímavé povídání

paní průvodkyně. Po večeři se připravoval velký táborový oheň, ve 20 hodin jsme zasedli kolem a byl slavnostně zahájen ze čtyř světových stran. A nastalo zpívání, v němž tentokrát výrazně vynikli naši polští přátelé. Vyhodnocení soutěží, oceňování vítězů, ale také ocenění těch, kteří velmi přispěli k úspěšnému průběhu tohoto setkání. Přivítání našeho příznivce, bratra Františka, plzeňského biskupa, který – ač neměl svoji kytaru – úspěšně doprovodil svojí hrou naše zpívání. Nakonec jsme vzpomněli i našich bratrů, kteří zde byli předloni, ale dnes se na nás dívají už ze skautského nebe. Za každého byl vhozen do ohně malý špalíček s jeho jménem. Kolem desáté hodiny jsme se rozcházelí do chatk a stanů.

NEDĚLE 3. 6.

✓ 8 hodin oficiální zakončení jamboree, poděkování, stažení vlajek, stisků rukou, trochu smutku z loučení, ale také radost z umožněného setkání a hlavně naděje na další – příští jamboree ... V místním kostelíku jsme se ještě zúčastnili skautské mše, kterou tradičně sloužil bratr biskup František Radkovský, s jehož požehnáním jsme pak opouštěli základnu – a s sebou jsme si odváželi krásné zážitky a vzpomínky na toto setkání.

Za naše středisko se zúčastnili na tři dny Věra, Dlouhán, Tonny, pouze na sobotu sem přijeli autem s Berdy: Kendy, Atri, Akela, Jajina, Standa a Renata.

VÝLET DO KONĚPRUSKÝCH JESKYNÍ

21. 4. 2012
VLČÁCI / NAPO

Původním plánem oddílu bylo jet v dubnu na cyklovýpravu, z organizačních důvodů jsme museli zvolit pěší variantu. Pokus o demokratický výběr cíle výpravy se úplně nezdařil, vedení oddílu tedy vybralo za cíl Koněpruské jeskyně, dalo by se říct, že navázalo na průzkum Českého krasu započatý na březnové výpravě do Korna.

Za krásného počasí jsme se sešli na Strašnické a vyrazili na cestu do Srbska. Po výstupu z vlaku nás čekal výstup do kopce, během kterého jsme potkali několik velkých turistických skupin a také odlovili kešku. Po výstupu jsme na přilehlé louce zahráli ufo, jehož kouzlu jsme propadli natolik, že jsme úplně zapomněli na čas. Pak nezbývalo než se naobědvat a rychle dorazit k jeskyním, abychom stihli prohlídku. Vzhledem k pěknému počasí jsme očekávali nátřesk, kolem jeskyní se také pohybovala spousta lidí, na prohlídku šla ovšem jen hrstka. Dlouho (ani nebudu říkat jak dlouho) jsem v místních jeskyních nebyl, proto jsem byl prohlídkou mírně překvapen. Ani tak nešlo o samotné krápníky, za kterými do jeskyní návštěvníci vyrážejí, u mne „zaplesalo“ srdce stavebního inženýra na množstvím betonu v jeskyních a také nad „úžasným“ nerezovým zábradlím. V rámci prohlídky byly také vystaveny pozůstatky všech možných zvířat napadaných do jeskyň za dlouhá léta, když za skoro každé zvíře přidáte jeskynní nebo lední, najde se tam. Po prohlídce už nezbývalo moc času na okounění kolem, museli jsme vyrazit na cestu. Ta vedla po žluté značce přes Aksamitovu bránu do údolí a pak dál do údolí a podél nádrže do Berouna. Plánovaný čas odjezdu jsme (dalo by se říci jako obvykle) nestihli, proto jsme se nad Berounem zastavili a v místního parkoviště autobusů zbaštili poslední zbytky svačin. Pak už jsme dorazili poslední metry na nádraží a nastoupili do City Elefantu. Na Hlavním nádraží jsme dali sbohem Štěpánovi, který pokračoval za rodiči na chalupu a my jsme se rozjeli k domovu.

KE SVOJSÍKOVĚ MOHYLE

LOGAN

PROGRAM:

S Berdybusem dojet do obce Štěchovice, najít značenou cestu a vystoupat strmým úbočím na skalní výšinu nad říčkou Kocábou-Hadí řekou. Od parkoviště mezi posledním štěchovickými domky jsme se

vydali po žluté značce. Řeku jsme přešli po houpaté kovové lávce. Úzkou pěšinou kolem starých trampských srubů osady Maják jsme došli až ke kozí stezce, kde byla na stromě značka k mohyle. Stoupali jsme kamením dle rady domorodé ženy, v několika útočných skupinách, až téměř k mohyle.

V plechové krabici od filmu jsme našli vrcholovou návštěvní knihu-skautský cancák, kde jsme se zapsali a pak u mohyly jsme pak vzpomněli odchodu bratra Supa minutou ticha. Logan tam zahrál na foukací harmoniku píseň My pluli dál a dál.. Prohlédli jsme si okolí

mohyly a nastalo velké focení. Do malé skleničky od medu jsme uložili všemi účastníky podepsané poselství generacím příštích skautů a tuto nádobku řádně utěsněnou jsme zakopali poblíže mohyly.

Z výšiny byl nádherný pohled na údolí Hadí řeky, lesnaté kopce zlatilo jarní slunce. Prostě řečeno slovy Jiřího Wolker-Den byl vyloženě skautský!!

Logan objevil na úbočí trosky původní mohyly, která byla v padesátých letech svazáky zničena. Novou mohylu vybudovali skauti stf.Uragan ze Zbraslavi. Táhnout sem vodu a cement i písek na novou stavbu z údolí, po skalách, toť skutečně čin junácký!

Po stezce lesní zvěře-poznali jsme stopy muflonů a vysoké zvěře-j sme se vydali na cestu směr Slapská silnice. Berdy se vrátil do údolí pro Jumper a odjel nás očekávat na lesní odpočívadlo při silnici Štěchovice -Slapy. My zatím procházeli po silně rozryté lesní cestě od černé zvěře, okolo starých, letitých trampských srubů. Chytají zde stále vodu do přistavených barelů. Po kilometru chůze jsme narazili na zelenou značku. Šli jsme tuto trasu bez mapy a bez kompasu, slepě věříce jen nějaké zelené značce, u které se nedalo poznat /naprostá absence směrovek KČT/,kam cesta vede. Asi po hodině jsme upozorovali na silničce proti nám jdoucí a mávající postavu. A on to Berdy! Hurrá 3x!

Naložili jsme a jeli s ním směr hráz Slapské přehrady v Třebenicích. Dále byl naplánován v místním bufetišti "U Páji" oběd dle vlastního výběru a finančních obětí. Nejvíce bodovala dršťková polévka, pak bramboráčky. Suppper Trooper! Hodnocení restu UPÁJI ****. Prohlédli jsme si hráz přehrady a na druhém břehu jsme viděli cvičení záchranářů středočeského hasičského sboru na člunech a raftech. Berdy nás projel dolů k přístavišti ještě nejezdících parníků od Prahy / začínají 1.5./ a odtud jsme se vydali asi 2 km po proudu řeky Povltavskou stezkou, přes osadu Svatojánské proudy. Tam místní chatařka nabízela u stolku spoustu krásných suvenýrů, které byly poutníky hojně nakupovány-pohlednice, samolepky, magnetky, omalované kamínky, zálesácké zápalky a dřevěné přívěšky.

Po krátkém občerstvení na louce pod třemi sruby a to lívanečky s jahodovým džemem, které tradičně připravil br.Tonny, jsme zacouvali zpět k přístavišti. Slíbili jsme si, že celou trasu projdeme jako akci Speciál, při samostatném výletu někdy na podzim. Pak jsme se pod sochou sv.Jana rozloučili s Povltavím a z mnoha zážitky jsme se, za drobné dešťové přeháňky, vraceli zpět ku naší stověžaté Praze-matce měst, městeček a českých skautů.

9. MACKŮV MEMORIÁL

LOGAN

8. 5. 2012, LATIFUNDIE V TROJI

Po deštivých dnech nám bylo sesláno konečně skautské počasí. Sešlo se nás celkově 25, což je zatím největší účast na memoriálu, ač se dva přespolní pozvaní omluvili.

Tradičně se zahájilo nástupem a zpěvem Junácké hymny. Vzpomněli jsme minutou ticha na tři odešlé bratry - našeho člena Mirka Bašuse a bratra Pepiu Sladkého z libeňské Vatry a bratra Čerta - Václava Linharta z Votic, kteří také odešli k nebeskému táboráku. Atri vzpomněl krátce události Pražského povstání v květnu 1945. Udělala se společná fotka pro naše potomky a Lokali.

V programu následovalo otevření výstavy kreseb grafik br.Supa, instalovaná na provázku mezi stromy. Zapálili jsme oheň, vložili donesené dobroty na stoly a také věci pro tombolu, která byla zvláště dobře

dotována. Na ohni si každý opékal buřta k obědu a Píďala smažila bramboráčky z doneseného těsta.

První soutěží byl **turnaj v pétangue**. Závodilo se ve čtyřčlenných družstvech. Do semifinále se probojovali pak Medvěd, Jája, Ježek, Líba, Petr a Logan.

Finále pak mělo výsledek: 1.Líba 2. Ježek

Druhou soutěží byly letecká ukázka papírových vlaštovek vlastní výroby. Hodnotilo se technické provedení a dálka letu.

Výsledky: 1. Olda 2.Líba 3.Berdy

Společně jsme si pak zazpívali při Vackově kytáře. Pak

přišla na řadu dlouho očekávaná tombola. A její úžasné ceny! Na př. pytlík mořských mušlí, čínské zarámované obrázky, skautský hrnek na kávu, pokladnička ovečka, notes na paměti, sada kartáčů, jahodový džem, bonbony proti kašli, dárkový štrúdl atp. Pak přišly na řadu pozdravy přátelům skautům, které připravil br.Bonzo. Některé putovaly i do ciziny.

Na závěr byla soutěž nazvaná na památku br.Supa SUPOVA PARKETA a byla to soutěž v

recitaci básní libovolně vybraných.. Hodnotila tříčlenná porota a výsledky byly: na prvním místě se shodně umístily sestry Kendy, Věra a Píďala se stejným počtem bodů. Všechny byly oceněny Loganem závěsem s lilii v barvě trikolory.

Dlouhán potom přehrál zájemcům na notebooku archiv svých fotografií z posledních akcí OS klubů. Slunce se nachýlilo nad západní stranu a my jsme ukončili toto tradiční setkání společným nástupem a zpěvem skautské večerky.

Účast: Berdy, Akéla, Jája, Logan, Líba, Atri, Kendy, Kari, Bonzo, Píďala, Ježek, Medvěd, Willi, Víla, Rosnička, Jitka Vápenice, Ivoš, Alja, Vacek, Jana, Olda, Věra, Petr, Tonny, Dlouhán.

na vážnou notu

LOUČÍME SE S BRATREM SUPEM

Dne 27. dubna 2012 jsme se rozloučili v Malé obřadní síni Strašnického krematoria s naším bratrem, Mirkem Bašusem-Supem. Bratr Sup byl dlouholetým členem 35. střediska a životním členem Junáka. Na jaře roku 1968 založil 306. junácký oddíl Bobří a vedl mnoho skautských táborů. Rád zahrál na kytaru u táboráků, jeho recitační přednesy byly nezapomenutelné. Sup měl také výtvarný talent, výtečně kreslil a fotografoval.

Místo u našich ohňů zůstává opuštěné a my památku na bratra Supa poneseme stále ve svých srdcích. Odešel ve věku 81 let.

Logan

✓ dánském časopise Berlingske uveřejnili článek - dokumentovaný fotografiemi - o osmnáctiměsíční holčičce trpící vodnatelností mozku (hydrocephalus), jak leží opuštěná v dětské nemocnici v nepálském Káthmándú. Dali jí na židli, stranou vši lékařské péče. Ani postýlku pro ni nemají, ani čas zabývat se dítětem, které nemá naději přežít. Občas ji někdo nakrmí mlékem z kojenecké lahve. Říkají jí Ghane (Velká hlava).

Ten článek si přečetla Cecilie Hansenová, ředitelka náborového oddělení olejářské dopravní firmy Maersk. Je sama maminkou. Má malého chlapečka Sebastiana, ještě mu není rok. Mateřské city mladé ženy se většinou promítají na všechny děti. Cítí bytostně, že láska a péče je živnou půdou pro zdárný vývoj křehkého nově narozeného tvorečka. Chce jí dát i cizímu nemocnému dítěti, které jí potřebuje v tím větší míře.

Příběh malé Ghane nedal Cecilii spát. Spojila se s fotoreportérem Mads Nissdenem, od něhož se dozvěděla, že holčička je inteligentní, sleduje očima co se děje kolem, usmívá se, když na ní někdo promluví nebo se jí dotkne.

Rozhodla se: „*Když nikdo jiný tomu dítěti nepomůže, musím já.*“

Za pár dní odjela doprovázená Nissdenem do Nepálu. V Káthmándú v nemocnici vzala do náručí malou Ghane, která poprvé, co je na světě, slyšela něžná a laskavá slova a pocítila konejšivě mateřské objetí...

Cecilie potom obstarala soukromou kliniku, našla neurochirurga, projednala s ním možností operace s tím, že bude vše sama financovat, včetně pobytu v nemocnici. Holčičku pojmenovala Viktorie. Věřila ve vítězství. Na EEG se ukázalo, že elektronické impulsy ve Viktoriině mozku jsou podobné jako u normálního dítěte. Byla naděje!

Chirurg proponoval dvě operace. Po dobu té první zůstala Cecilie v Káthmándú. Pak se musela vrátit do Dánska. Za týden proběhla druhá operace. Byla nesmírně náročná, trvala 6 hodin. Viktorie zápasila o život do druhého dne ... selhání srdce (19.listopadu 2010).

Cecilie dostala do Dánska telegram: Buďte statečná. Snažila jste se. Všichni jsme dělali, co jsme mohli. Byl to její úděl. Netrapte se.

Na otázku, zda má pohybnosti jestli její jednání bylo správné, Hansenová odpověděla: „*Nemám vůbec žádné. Viktorie dostala několik týdnů laskavé péče. Nenechala jsem jí umřít na té židli. Člověk nemůže zachránit celý svět, ale přece jen jsem někomu maličko pomohla.*“

Irena Itisová-Eska
Londýn, 5.března 2011.

Použitý materiál: „The Love of a Stranger“.

Fotoreportáž a průvodní text. The Sunday Times Magazine 27.2.2011.

Mrs M.Koblihova, M.A.
8 Egerton Gardens
LONDON NW4 4BA
tel: 0208-2020708
Fax: 0208-2020708

Malá podobnost: Na schůzi Svojsíkova oddílu (SO) 17.zář 2011 oznámila vůdkyně SO sestra PhDr. Hana Bousková m.j.: „Už druhým rokem máme v Indii novou dívku- Nasreen Bogum. Je jí teď 11 let a chodí do 5. třídy. Chce se stát učitelkou a má výborný prospěch. Fotku a další údaje mají rádcové družin SO, v angličtině dopisují já...“

O TÁBORECH PRVNÍCH A JINÝCH

TECKLIS

Když jsem se ptal skautů 309. oddílu, co si pamatují z prvního tábora, část si nevybavila vůbec nic a ta druhá jmenovala spáleniny a opaření na různých částech těla. Co si z toho můžu vzít za poučení, netuším.

Já sám si pamatuji první tábor mnohem lépe, možná proto, že mi na něm bylo zhruba tolik, kolik je jim teď. Během jejich vypravování jsem si taky vzpomněl na parádní opařeninu, kterou jsem si způsobil při slévání knedlíků z brataru, když část vařící vody skončila uvnitř docela nepromokavých Gore-tex bot a na mých nohách. V návodu by měli říct, že boty při nalévání shora nepromokavé nejsou ani náhodou.

Ale i jiné historky si pořád pamatuji. Probuzení řevem skautky, která během nočního přepadu křičela u mého stanu jinak nepochopitelné „Želvo, já tě zabiju!“ Nebo tajuplné průjezdy aut, patrně pašeráků. Poučnou příhodou o tom jak rádce musí být vytrvalý a trpělivý. To bylo, když jsem Opovi šel pošesté říct, aby umyl hrnec - pošesté ten samý. Jinou poučnou o počasí, ale obecně o nepřízni osudu. To bylo, když mi do bot místo sušení napršelo a pak mi došlo, že až přestane pršet a vyjde slunce, tak zase uschnou.

A o zvířátkách a noční hlídce. To nás vedoucí varovali, že sousednímu táboru vlezla do zásobárny liška a oni se ji snaží po nocích ulovit, aby zjistili, zda má či nemá vzteklinu a zda jídlo ze zásobárny je či není nakažené. Nikdo noční lovce neviděl, ale měli se plížit s uspávací puškou a laserovým zaměřovačem, takže bychom se neměli divit, když po nás poleze červený svítící bod. Kdosi z poslouchajících měl ještě dost duchapřítomnosti, aby se zeptal, co máme v takovém případě dělat. Nejlepší rada, kterou jsme na hlídku dostali bylo - netvářit se jako liška.

VZPOMÍNKY NA PRVNÍ TÁBORY?

BOBO

Jen těžko se na papír popisuje to, co máte uloženo hluboko ve svých vzpomínkách, ale když se jedná o vzpomínky veskrze příjemné, alespoň v mém případě to jde o hodně lépe. Můj první tábor byl s Bystrými Liškami v první třídě v Lukavci, bylo to fajn, ale mnohem radši vzpomínám na tábor třetí. Ten se odehrál na motivy Zlaté horečky v Sedle. Jako staršího partáka jsem měl Viktora (Řízkův brácha) a už během školního roku jsem se na nadcházející tábor moc těšil. Propracovaná celoroční hra, opravdové Sedelské tovary, rýžování lesklého zlata. Mám takový pocit, že na tomto táboře mě bavilo snad všechno. Určitě mě okouzila i místní atmosféra, spoustu dobrých kamarádů a prima vedoucí. Dnešní vtípnou historku mám ale z tábora o rok později. Ta se stala také v Sedle, během tábora Lodníků. Každý večer při nástupu byli všichni, kdo splnili požadované úkoly pokřtěni do nové hodnosti tím, že vstoupili do kovové vaničky s čistou vodou. Mě se také podařilo úkoly splnit a s radostí jsem vstoupil do vaničky. V tu chvíli vedoucí spustili hlasitý smích a já vůbec nechápal, čemu se smějí... Až teprve když jsem se podíval dolů, zjistil jsem, že moje ponožky už asi měly být dávno v pytlí se špinou a ne na mých nohou, protože jakmile jsem do vaničky vstoupil, čistá voda se

nějaký čas všichni dobírali a možná proto si příhodu pamatují dodnes, ale pro všechny to byla prima legrace. Rád vzpomínám na takovéto příhody, a že jich nebylo málo. Doufám, že naše vlčata si také jednou najdou tu svoji příhodu, na kterou budou rádi vzpomínat a ještě roky poté se s chutí při jejím vyprávění zasmějí.

ZÁŽITEK Z TÁBORA

Popsat nějaký šťavnatý zážitek z prvního tábora střediskového vůdce by jistě bylo pro část publika zábavné, nicméně budou o tento prožitek ochuzeni. Jednak už je to hrozně dávno a také některé věci by měly zůstat zahalené v závoji milosrdného zapomnění. Rozhodl jsem se napsat o chvíli, kterou jsem si s lety na táboře oblíbil a která mi přináší na táboře potěšení.

Bude to možná pro někoho překvapivé, jde o táborovou hlídku. Nebojte se, nebudu se rozplývat nad hlídkou v hodině mezi psem a vlkem, mám na mysli hlídku na pomezí rána, kdy sice celý tábor spí, ale slunce už dávno vyšlo a příroda kolem pracuje na plné obrátky. Možná je to tím, že v běžném chodu tábora je člověk neustále v kolektivu, pořád je někdo kolem a na něco se ptá nebo něco chce. Chvilka o samotě má pak nezapomenutelné kouzlo, můžete si v klidu prohlédnout tábořiště bez lidí, možná si maličko připadat jako na návštěvě v Šípkové Růžence.

ŽABKA

Můj první tábor nebyl od Junáka; jela jsem ve třetí třídě s kamarádkou na takový velmi masový tuším čtrnáctidenní tábor někam na Moravu... Kláskův mlýn se to jmenovalo. Na táboře bylo snad sto padesát dětí, rozdělených podle věku do skupinek, a my jsme byly v nejmladších holkách s dalšími asi osmi. Jediné, co si z toho tábora pamatují je, že jsme tam ještě měly s sebou panenky, že vedoucí na nás byly moc hodné, že jsme díky věku nemusely mít hlídky ani služby a že kamarádky vždycky v noci usnula, když jsem jí něco povídala!

Potom jsem se začala probírat fotkami ze Sedla a dalších míst, kde už jsem byla se skauty, a s láskou zavzpomínala na hrůzostrašnou noční bojovku, na rozdělávání ohně na vodě, na to, jak jsme vylezly všechny na posed a on pak podezřele začal skřípat a trochu se rozpadat, tak jsme z něj rychle seskákaly dolů, než jsme se stihly vyfotit.

A uvědomila jsem si, že z táborů mi hlavně zůstaly krásné vzpomínky na přátelství, na Sedlo, na legraci i na dobrý pocit z práce. Co já mám ale vůbec nejradši, je takový ten pocit, že jsem opravdu schopná, že jsem postavila vlastníma a cizíma rukama to teepee, v němž spím; že jsem pokácela a rozřezala a rozštípala strom, s nímž topíme, že vydržím ledasjaké počasí a ledasjaký problém.

A že jsem prostě borka a kdo na mě má!

BEŇA

Zážitek z prvního tábora – to je trochu složitá otázka – je to dost dávno a zážitky, či spíše útržky vzpomínek, z různých táborů mi malinko splývají, takže si nejsem jistý, jestli zrovna na tom prvním jsme vařili čaj z lesních plodů, a když byl skoro hotový, povedlo se nám s ním uhasit oheň, na kterém jsme ho dělali.

Taky bych nemohl odpřisáhnout, jestli právě tam jsme našli na jednom palouku bedly, které

rostly způsobem, že vypadaly jako dekorace pro kýčovitou pohádku.

Jsem si dost jistý, že ráno jsme tam zpívali československou hymnu, která se mi vryla do paměti tak, že kdykoliv dodnes slyším tu českou, něco mi na konci chybí.

A stoprocentně jistý jsem si tím, že první nebo druhý den jsem si tam hrál s kapesním nožičkem natolik šikovně, že jsem se řízl do dvou prstů zároveň.

(Jo – a taky mi přišlo zajímavé, že jsme na táboře a jdeme na výlet do Tábora, z kterého si ovšem nepamatuju vůbec nic, kromě nákupu v cukrárně).

O TÁBOROVÝCH STRAŠIDLECH

MIDLOCH MIDDLOCH

Když jsem otevřel Lokali (2/2012) a četlo to „...proti Misoskautům“, jíml mne děs. Totiž br. Arsén, recesista a všeznalec Sedmatřicítka by vzdychl, že je to „fousaté“, a že mne ani „modrý“ nadhled šotka neubrání atd. Tedy abych reputaci napravil, musím říci něco bez „fousů“, třeba o táborových strašidlech.

Kdekdo ví, že moderní taboroví duchové mají původ ve Foglarově Zelené příšeře z Hochů od Bobří řeky. Zde musím poznamenat, že Zelená příšera byla i přezdívkou na ČVUT – fakulta strojní pro skripta „Ocel“, která nesla zelenou obálku. Kdo neznal, neuměl, vyletěl od zkoušky. To odbočení dělám jen proto, abych zdůraznil, že duchové, strašidla a příšery se musí brát vážně. Naše Sedmatřicítka tábořila na Staňkovském jezeře (pošta Chlum) od nepamětna a tam odtud je celá řada hrůzostrašných Strašidel s velkým S. Dlel tam zlý Smrtipes, Kvakev, Břístníci, Rouráci atd., nejhrůznější ale byl Zelený Mormon. Prý příslušník mormonské sekty se tu utopil, což vyneslo zátoce – kousek proti našemu tábořišti – jméno Mormonská. Tam se mocný duch Mormona někdy zjevoval jako bludička – samozřejmě zelená, jindy jako noční páry cár nad jezerem. Památku Mormona nebylo radno zlehčit, jinak dotyčný byl postižen „Kvakví“. To bylo ztuhnutí svalů, vytřeštění očí a vysoký tep s horečkou. Dotyčným postiženým se nedalo skoro hýbat.

Řeknete „staré báby poudačky“, ale pozor, teď to přijde. Při jedné „Honbě za pokladem“ jsme procházeli ztemnělým úvozem, kde byl Černý kříž, vztyčený zde na paměť strašného mordu. A tu rádce družiny Jestřábů navrhl, že by se v místě mohla konat zkouška odvahy. Slovo dalo slovo a s bratrem Chroustem (známý z Lokali) jsme vymysleli řád „Rytířů Černého kříže“: Kdo rytířem chtěl být, musel o půl noci k Černému kříži jít a zde hodinu pobýti. Už vám běhá mráz po zádech? Ne-li, měl by, poněvadž...

První se museli k cestě přihlásit to, co řád vymysleli. Na řadě první byl tedy rádce Jestřábů. Když se od Kříže vracel, začal na něj někdo jemně pískat. Když se zastavil, pískání děsu ustalo. Br. rádce vyprávěl, jak mu začali nahánět strach duchové pozůstalí z mordu, tak i pašeráci, kteří tam tehdy přenášeli do Rakouska cukr. Nakonec ale zjistil, že mu u uší hvízdá šňůrka skautského klobouku. Inu přešponované nervy! Když to družině vyprávěl, všichni se mohli uchechat. Druhým byl br. Chroust, u kterého jako u budoucího vědce a racionalisty prý proběhlo všechno normálně. Třetí byl podrádce Jestřábů Šíp. Odpoledne před cestou ke Kříži si ze všeho dělal legraci. Poněvadž jsme právě trénovali na pramičce u Mormonské zátoky, neopatrně jaksi zabrousil na Zeleného mormona a něco jako, že ho přizve na cestu. To ale neměl dělat!

V pálivém sluníčku a při stříkání vody je všechno legrace, ale když se po večeři začalo šerit a Šíp se připravoval v plném stejnokroji na cestu, legrácky se odpařovaly. Seděli jsme u družinového stolu a najednou mu úsměv na rtech začal zamrzat. Z úst mu vycházelo něco jako „MMM Mormón...“ Prý uviděl v dále v zátoce zelené mormonské světlo. Jeho pohled byl strnulý a tělo přestávalo fungovat, tuhlo. Br. rádce Jestřábů mu vzal pulz a zdálo se, že vedle vibrace má i horečku. KVAKEV, kletba Zeleného mormona! Rádcové rozhodli, že Šípova cesta ke Kříži se musí odvolat. S obtížemi Šípa odvedli do jeho stanu a uložili. Že to vše je pravda pravdoucí může doložit Chroust.

Londýn 10.5.2012

TELEGRAFICKY - (Z tech. dův. již 31.5.2012- ATRI)

35.klub 05 „Nibowaka-Gill“ historický, nositel junáckého kříže Za vlast 1939-1945 vedoucí Karel Skála - ATRI /SO/ nositel ŘSV -zást. Alja	506.klub. "Uplněk" sběratelský,turistický vedoucí Logan - Vladimír Chochola - zást. Sup	Zpravodajka OS 35.střediska sestra Kendy - Irena Skálová /SO/ -zást. Medvěd /SO/
Telefony: Skálovi 233 551 127 ATRI mobil 732 463 160 Logan 223 012 644	Zpravodaj OS ORJPraha10 – Dlouhán – Jan Herna, ThDipl. zást. AKELA – Jindřich Matoušek /SO – Svojsiřtův oddíl/	tel 605 584 729

Za prvé - SMUTNO - 4 úmrtí v našich řadách, samí výteční- můžeme říct LEGENDY, vážně, z našeho skautského hlediska:

MIROSLAV BAŠUS- Sup, +19.dubna 2012- pohřeb 27.4. ve Strašnicích za naší hojně účasti.

Představte si- před pohřbem probíhala u pomníku na nádvoří krematoria pěkná akce ČSBS, řídil plk. Ing. Antonín Štícha s dvěma školami- ZDŠ a gymnáziem s předáním cen za soutěže pro ČSBS. Měl krátký a dobrý projev k válce a Pražskému povstání, mě nezval na vědomí. **ALE:** U pomníku vedle vojenské stráže stál se skautskou vlajkou i vlajkonoš Ing. Roman Havránek= Mánek **A-** na závěr zatroubil vojenský trubač „brilantně“ mezinárodní večerku.

Začal Supův pohřeb. Zatroubil jakoby i Supovi,

skautovi, Oldskautovi, výbornému člověku, i historikovi- máme jeho knížku **20. STOLETÍ PO KRISTU**. Přítomni byli i jeho členové oddílu 306-let 1968...Smíšek- Milan Pěkný, Tesák- MUDr. Mir. Chochola- bratr Logana, Ostříž, Harry a Pavel Bocan z 305tky- oni totiž hrají společně divadlo a hudbu, my na ně chodíme- A za OS- Pěkný projev měl Logan- a písně Supovi, kytaristovi, milé...

Na foto našeho Tonnyho: Smíšek, Tesák, sestra Ing. Eva Plecháčková= Prófa- darovala středisko knihu **SKAUTSKÉ STOLETÍ**, zády Kendy, vlajkonoš Dlouhán, Berdy, Medvěd zády, Logan, druhé foto Jájina, Ježek= Jar. Nový, Medvěd, Akela- M., Dlouhán, Atri s knihou, Prófa. Třetí snímek z jednoho slavného Mackova memoriálu 2007 v soutěžích:

1. Sup, 2. Kendy ,3.Atri, foto Logan

Mimo snímek Alja, Iron, Mánek a Tonny, poválečný člen, nyní i člen „Veteránů 35“ Jirky Fuchse a našeho 35. OS klubu... Chvála ti, Supe, bude nám scházet tvá kytara a mj. moc pěkná kabaretní vystoupení s básněmi...Však Tě máme v kronikách na mnoha místech a s Tvými kresbami i v Lokali. Díky Ti. Pohřeb zařizoval jeho syn Miroslav- nakladatel, Sup byl vdovec.

PAVEL LINHART- Čert, +22. dubna 2012, pohřeb 26. 4. v Táboře za přítomnost ORJ Benešov. Projev br. Milan Hejl- Rodrigo, který nám tu smutnou zprávu zavolal. Že po

výborném táboráku se skautskými sliby a zpěvem- se necítil dobře. V noci zemřel na těžký infarkt Vynikající skaut původem ze Strašnic, nyní vůdce střediska ve Voticích a Vrchotových Janovicích, vzorný spolupracovník s bratrem MUDr. Jiřím Čermákem-Jirem, „Blanickým rytířem“ (jinak bojovníkem v PP 1945 o Košinku a Krejčárek), kterého jsme znali z Georgiád Akely- Matouška a z 10. střediska B.H. - **J.S.** (pozor **tajenka, to je Josef Souček**). Jir nás pozval do Votic a Vrch. Janovice a Čert nás s dětmi provázal, velmi pěkný článek v LOKALI Skautskou večerku výborně zatroubil vojenský trubač.

Díky Ti Pavle- Čerte za Tvou práci pro skauting, ale i pro město Votice a Vrchotovy Janovice.

JOSEF SLADKÝ- Pepia, +25.4.2012 ve věku 85 let po těžké nemoci, poslední rozloučení v pondělí dne 30. dubna v 10 hodin v Bazilice sv. Markéty v Praze 6- Břevnově. Nebyli jsme, oznámení zasláno (úmyslně?) pozdě. „*Děkujeme všem, kdo s námi vzpomínkou uctí jeho památku.*“ Manželka MUDr. Růžena Sladká (znali jsme se dobře z koncertů Deyelovy konzervatoře, odhlašuje LOKALI...) a rozkvetlá rodina- dcera Markéta a zeť, dcera Šárka a zeť, syn Marek a snacha, vnoučat- Jakub, Michálek, Tomáš, Nikolka, Klárka a Filipak.. Proč to všechno píší? Protože Pepia měl rád lidi kolem sebe. Výborný skaut- foto z tábora v roce 1939-40 mám ve své knížce JE NÁS PĚT A TŘISTA ZÁROVEN. A po válce už jsem s ním boxoval jako jeho sparringpartner- byl mistrem juniorů v boxu- už protektorátu...Člen PĚTADVACÍTKY, ta s námi spolupracující. Úterky- druhé v sudém měsíci „na Letné“ pořádá prov. v.v. Jiří Fuchs, můj zástupce 305. oddílu po válce, a těch se pravidelně zúčastňoval i Pepia. Nemohu ze zdravotních důvodů přijít, pošlou mi pohled STARÉ PRAHY se všemi podpisy přítomných- např. z posledku 3x až 10 měsíc 2011- vzorný jeho čitelný podpis Pepia...**Pepio**, byl jsi úžasný, **díky**.

MUDr. JAN PÍSKO- +19. května 2012 v 80. roce svého života. Rozloučení 28. května zádušní mši v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie ve Strašnicích od 11.30 hodin, uloženo bude do rodinného hrobu na Olšanských hřbitovech (X/8) ve 13.00...

A zase tolik jmen na smutečním oznámení- což Janovi odpovídá: Mamželka Marie, sestra, dcery s rodinami: Blanka a Petr, Jana a Lukáš, Pavla a Mikuláš, Kateřina a Evžen, Irene, Karin, Alžběta, Veronika, Josefína, Marek, Šimon, Jonáš, Matyáš, Daniel... Smuteční oznámení rodiny i s pozváním po 13té hodině na posezení do kostela. (Adresa: U KRBU 15, 100 00 Praha 10- Strašnice - ptáte se na adresu.) Smuteční oznámení SO (Svojsíkova oddílu) s úsměvnou fotografií Jana

Bratr MUDr. Jan Písko, 6.6.1932 +19.5.2012, čestný vůdce Svojsíkova oddílu, nositel Řádu Stříbrného vlka, místostarosta Junáka v letech 1992-95 odešel na dlouhou cestu, odkud není návratu. Jsme mu vděční a děkujeme Bohu za jeho život a jeho práci nejen pro skauting, ale i všechny lidi kolem. Všichni, kdo jste ho znali, vzpomínejte s námi.

Za Svojsíkův oddíl PhDr. Hana Bouzková, vůdkyně SO. Na oznámení emblém SO. Jan byl chirurgem. Na rozloučení zastupoval 35.. středisko bratr Logan- Vladimír Chochola.

Další: **Výroční zpráva 2011 - 01/4 ZO ČSOP „BOTIČ-ROKYTKA“**- v Meandry Botiče, chráněné území, se staráme ve spolupráci s oddíly 35. střediska Junáka- jeho členové zajišťují úklid odpadků..

AKCE ČSBS: - 2. května 2012, středa ve 14 h. Na Vartě v Horních Mělolupech pietní vzpomínka naší spolupracující ZO se ZO 154. SKALKA, současně čtvrtek **3. května** od 15 h. v areálu Čestného pohřebiště Prahy 15- Hostivař, Chalupnická ul. / stanice BUS č. 177 / - se ZŠ Hostivař a Křesťanským gymnáziem Hostivař- zde i náš pohřbený **Miloš Dušek, skaut**, padlý se zbraní v ruce v Chodově v PP 1945- Čtvrtek **3. května- ČSBS- Sdružení Českého národního povstání za spolupráce MO ČR, GŠ AČR-** slavnostní setkání od 10 hod. v sále MO ČR na Valech...**VLAST JSTE BRÁNILI STATEČNĚ-** od nás bratr MUDr. **Jaromír Klika= Bob**, na foto NO vzorně zdraví skautským pozdravem. Přítomna i sestra Vlasta Šefránková, předsedkyně 154. ZO „Skalka“... V sobotu **5. května od 15 hodin** náš památník v Mukařovské ul. u Skalky metra, 154. ZO ČSBS „SKALKA“ - **6. května Ďáblice v 10 h.** - i u našeho **Emila Žáčka, odpoledne v 16 h. na Střelnici v Kobylisích-** zde skautky 24. střediska „Sever“, od nás Dlouhán a Ježek, silný déšť.
Poznámka: Malý zájem mladých..., mladí vedoucí je nechtějí nutit a jedou raději za svými zájmy i na výpravy ap.

8. května 2012-úterý- 9. ročník Memoriálu Maxmiliána Johna= MACKŮV MEMORIÁL. Macek, člen 35. oddílu v Libni od roku 1921, odbojový pracovník. Na latifundii u Logana od 11 hodin pro zvané. Výborná akce Oldskautů 35. střediska se vzpomínkou na válku a PP 1945, soutěžení ap. Vztyčení státní vlajky se zpěvem atd. Příklad pro mladé...Vždy účast kolem 25-30ti... Článek?

15. května 2012- 16 hod.- schůzka Svojsíkova oddílu- Pražské družiny na Bílé Hoře...

15.-21. květen- KATOLICKÝ TÝDENÍK - O odpuštění -1. Petruška Šustrová- 2. kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský, 3. MUDr. Petr Příhoda, publicista. Co vybrat z článků? Ad 1. Když nám někdo ublíží a vzápětí (nebo později) přijde s omluvou- že nechtěl, že měl vztek- těžko můžeme zůstat zatvrzelí...Vybaví se mi diskuse s Anastázem Opaskem ze začátku devadesátých let: „*Odpouštět se musí, ale musí být pokání.*...“ Bez odpuštění by lidskou společnost zaplavil řetěz, nekonečný řetěz pomsty. Není to ale jednoduché, soudy nevyřeší všechno.... **2.** Jako malý kluk, když jsem někomu ublížil, přišel jsem za ním s prosbou o odpuštění...To byl první krok a teprve pak jsem se mohl jít vyznávat Pánu Bohu a prosit o odpuštění... Díky svým zkušenostem v kritických situacích, třeba v borské věznici, pak vím, že je velmi těžké odpustit nepříteli, protivníkovi. Ale když to dokážete, jste potom o dost silnější. **3.** Musím předeslat, že táta umřel v nacistickém vězení. Už za války, ale hlavně po ní jsem se dozvídal o nacistických zvěrestech a obviňoval všechny Němce... Časem jsem se naučil poněkud rozlišovat- ale sudetským Němcům jsem šmahem zazlíval, že spolu s Hitlerem rozbili náš stát. Jako lékař v Severočeském kraji jsem měl i německé pacienty-ty, kteří tu mohli zůstat. Od nich jsem se dovídal, co zažili oni. Ve válce ztratili syna a pak prožívali hrůzy divokého odsunu. Nebyli to zločinci. Z hlouposti naletěli Hitlerovi.... Nakonec jsem „jim“odpustil.

Nikoli nacistům, ale Němcům. Ne za náš národ, nýbrž za sebe osobně... Zbavil jsem se našeho vžitého protiněmečtí. Úplně. Stal jsem se svobodnějším.

Moje poznámka: Omlouvám se autorům - za zkrácení. Jsem téhož názoru, ale **omluvu žádnu!**

Zažili jsme v roce 1938 na LT v Prachaticích, co si sudeťáci dovolili- vrhli se na

nás s klackama a hajlováním. Přítomní vojáci už rozepínali opasky-ale mladý poručík zavelel a vojáci se zpěvem v pěkné trojstupe odcházel. A my s nimi. „*Stuhu československou si za čepici dám*“

Vzpomínka na GEORGIÁDU v Uhříněvsi 1970, pod vedením našeho Akely- Jindry Matouška. Účast skautských oddílů z Čech a Moravy. Skončila, nejsou lidi... Přijeli i němečtí skauti- všechno v černém. Stany- polohangárky postavili na povel, vše „ajn-cvaj“, na takový pahorek. Ohraničili nějakou tkanicí a s námi se nebavili. Ale přece, dohodli si vystoupení na táboráku. Jenom 15 minut, oddílů je moc, řekl Akela. Po uvítání šli jako první a už nikoho nepustili. Fakt.

22. května 2012- úterý- Přijeli Koblihovi z Londýna do Prahy vlastním autem... Dohodnut 31. květen.

26. května- sobota- Zájezd BerdyBusem do Králík a za čet. Arnoštem HRADEM, který v roce 1939 NEUSTOUPIL. Usilujeme o jeho destičku na bohnickém hřbitově, kde má hrob. /Bude článek/

KATOLICKÉ NOVINY 17- 24.-30. května- TISÍCE SKAUTŮ ZAMÍŘILY K IVANČENĚ- 2 500 SKAUTŮ A SKAUTEK zamířily do Beskyd, aby uctili památku svých kolegů, kteří na sklonku druhé světové války zde zaplatili životem... Na tomto místě je kamenná mohyla, kterou skauti (ale i

trampové, poznámka Ai) desetiletí budují. Krátce po mši svaté následoval přímo u kamenné mohyly

slavnostní ceremoniál, který vzdal hold popraveným. Zazněla česká i slovenská hymna a 5 skautských vedoucích získalo stříbrnou Medaili sv. Jiří, za dlouholetou výchovnou práci ve skautském hnutí... / Kráceno / / Pavel Siuda /

Dále:Dále 4. a 5. strana plná skautingu, alespoň nadpisy článků- STRAVA PRVNÍCH SKAUTŮ BYLA OBOHACOVÁNA DIVOKÝMI KRÁLÍKY- SKAUTSKÉ IDEÁLY JSOU STÁLE ŽIVÉ- na Ivančeně 21. dubna se tam setkali s biskupem Františkem Lobkowicem- VYHLOUBIL JSEM STUDNU, ABY MOHLI PÍT I JINÍ- LONDÝNŠTÍ SKAUTI STOPOVALI SVOJSÍKA UŽ V ROCE 1911- SUCHOLOZŠTÍ SKAUTI VĚDÍ, JAK NAJÍT CESTU DOMŮ- DNES MÁME SVÁTEK: TAŤKA BUDE VEČER DOMA- KULTOVNÍ MÍSTA SKAUTINGU: SVOJSÍKŮV HROB A IVANČENA/Autoři- Aleš Palán, Karolína Peroutková 2x, znovu (pal), Jaroslav Půlkrábek /

STRANA 12: I V LÁGRU NA MARIÁNSKÉ SE SKAUTOVALO DOBŘE- Mezi skauty je legendou... Prošel nacistickým i komunistickým vězením. 95 let- Eduard Marek- přezdívkou Hroznýš- nar. 17.3.1917 v Praze, vedl skauty pod hlavičkou DTJ...je držitelem řady vyznamenání, skautského nejvyššího- Řádu Stříbrného vlka. /Uvedeme zvlášť /... Alena Scheinostová

31. května- čtvrtek- 16- 18 hod. v klubovně U Hranic- **Dr. Kobliha s manželkou Eskou....** Super výtečná akce, bude článek. Jenom krátce: Hlavní příprava klubovny a občerstvení Berdy (když jsem ho představil jako moje vlče v dubnu 1968, tak řekl- já zase představuji „moje“ vlčata z roku 1990=

Napoleon- Lukáš Pechoušek, vedoucí 35. střediska, Bobo- Bohumil Boreš, jeho zástupce. A vedoucí redaktor LOKALI - Tecklis- Marek Soukup. To bylo jedno z nejcennějších- že přišli mladí, nejdůležitější „páka“ střediska- Článek až příště- je důležitý. I darování knihy KONEC VĚKU PŘÍBĚHŮ...

2.-3. června- MILETÍN V PODKRKONOŠÍ = Jamboree Oldskautů, BerdyBusem

24.-30. června- OS camp SEDLO 2012 – hlídání táborové základny členy OS

OSTATNÍ: Vlčata 305- II. místo v Závodu vlčat a světlušek- BLAHOPŘEJEME! postupují do 16

Pražského kola- **12. ČERVNA** od 15 hodin -Stará „35“ na Letné- **15. června POSLEDNÍ TĚLOCVIK** v sokolovně Sokola Strašnice- **CENY Dr. „Midlocha“ i výstavku br. Logana z tech. důvodů překládáme na září- Příspěvky do soutěže můžete zasílat NEUSTÁLE! Co vás hezkého napadne- články, kresby a vždy alespoň jednu z předložených otázek. Můžete získat vizitku REDAKTOR LOKALI, ty získali- Marťan, a s ní se dostal až ke královně Alžbětě, a Korunka- léta 1990...**

Předběhněte sestru VIKI, Adresa: Irena Skálová- Kendy, Toruňská 329/4

181 00 Praha 8-Bohnice

tel. 233 55 11 27 nebo Atri mobil 732 463 160

VYLUŠTĚNÍ minulého: Nejlepší Viki, Vintířov:

Křížovka STŘELECKÉ ZÁVODY BYLY U NÁS NA ÚROVNI, roháček KORUNKA- precvičte si mozog 1.Korunami se neplatí ve Finsku, 2.- FONTÁNA. (Poslala 5 krátkých povídek a kresbu PAMPELIŠKU... Díky. ZDRAVÍME VŠECHNY ČTENÁŘE. Kendy-ATRI-Logan, 2. 6. 2012

rozhovor

POMNĚNKA

Bobo

✓ tomto Lokali opět nabízím rozhovor, ke kterému tentokrát svolila Pomněnka. Skautka, která je v oddíle od roku 2005 a v tuto chvíli také pomáhá s jeho vedením.

Vzpomeň si ještě na tvé začátky skautování? Kdy jsi zjistila, že tě to v oddíle opravdu baví a že nechceš tu partu opustit?

Do skautu jsem začala chodit jen díky Gingovi. Ze začátku jsem byla nejistá, snad jako každý, když se má začlenit mezi nové lidi, které nezná.

V oddíle mě to začalo bavit skoro hned. Hlavně po táboře jsem si byla jistá, že to je fajn patřit mezi skauty.

Kam se letos chystáte na tábor? Víím, že to nebude společně s našimi skauty do Sedla. Na co se na táboře nejvíc těšíš?

Jedeme do Stvolínek u České Lípy. Nejvíc se těším asi na oficiální funkci zdravotníka a na všechny fajn lidi, co tam s námi jedou.

Prozradíš nám, jak jsi vlastně přišla ke svojí přezdívce?

Dala mi ji Rajka. Hodně často jsem zapomínala věci na schůzkách, a tak zkrátila zapomněnku na

Pomněnku :)

Máš už jasno v tom, jaké povolání tě bude bavit? Jakou školu studuješ a čím by jsi jednou chtěla být?

Moje povolání musí pomáhat lidem kteří požádají o pomoc a nebo ji potřebují. A měl by to být záchranář.

Studuji zdravotní školu. Doufám, že se mi jednou povede si splnit sen a bude ze mne vojenský záchranář. A nebo aspoň dobrá zdravotní sestra.

Dnešní téma Lokali jsou zážitky z prvních táborů. Máš nějaký z tvého prvního tábora?

Můj první tábor byl kousek od Náchoda. Měli jsme celotáborovou hru Pán prstenů. A nikdy nezapomenu, jak jsem šla na bojovku dohromady s bráchou Žvejka. Hrozně se bál,

ale nějak jsme ho nakonec přemluvili aby se mnou šel po svíčkách. Držel se mě jako klíště. Na konci jsme měli dát do prázdné skleničky lísteček s přezdívkou. Až tam se překonal dojit. Nakonec na nás vybaflnul Nazgul a on se tak lek že utíkal zpátky do tábora, až se mu za patama prášilo. Joo, to je jedna z mnoha fajn vzpomínek. □

Vím, že se budeš účastnit čekatelského kurzu (vzdělávací program Junáka pozn. aut.). Těšíš se, nebo je to tak trochu z donucení? Co plánuješ dále?

Už mám za sebou jeden víkend a bylo to skvělé těším se na tábor a na další spolupráci mezi námi. Ráda bych si udělala i vůdcovky a stala se vůdcem oddílu.

Prozradíš nám svoji nejoblíbenější barvu?

U mne je to těžké. Každá část mého života má jinou barvu, ale teď je to zrovna světlejší modrá.

Na závěr by mě zajímalo, jakým zvířetem bys chtěla být, pokud by ses v příštím životě narodila jako zvíře?

Divoký kůň.

Díky moc!

ekokoutek

ŽIVÁ ZAHRADA - ŽIVÁ PŘÍRODA

KENDY

1. V ČSOP (Český svaz ochránců přírody) již několik let, jak už jsme si povídali, běží soutěž „ŽIVÁ ZAHRADA“, do které jsem se také přihlásila. Nejlépe odpovídá naše Oldskautka Viki- Jarka Marešová z Vintífova. - Pozorujeme ptáčky v zimě na krmítku na balkóně- lodžii a v květnu a dále je pozorování všeho živého v nejbližším okolí.

Letos jsem v květnovém hlášení uvedla- sýkoru koňadru a modřinku, kosa černého, holuba hřivnáče a čmeláka- létá na rozkvetlou pažitku. Tato místopisná hlášení jsou nutná.

Náš balkon je v soutěži „Živá zahrada“ - stejně jako u Viki, náš pod číslem 70067 a získal zatím celkem

18,6 bodů. A to je na naše podmínky dost.

Zájemci, kteří byste se chtěli přidat, zavolejte mně- 733 55 11 27...

Rozhlédněte se kolem vašeho obydlí, co všechno živého uvidíte? A můžete poslat do soutěže bratra

Pomoci můžete v době sucha alespoň miskou s vodou pro ptáčky...

Midloch.

2. Holub hřivnáč

Na jaře, pokud čas dovolil, jsem od nás z balkonu pozorovala dalekohledem hnízdění holuba hřivnáče. Hnízdo měl na dohled ve větvích vysokého modřínu, dokonale zamaskované.

Samička seděla na vajíčkách od konce března velice trpělivě- v zimě, dešti nebo horku. Asi za 2 týdny se vylihla 2 mláďata, postupně rostla, rodiče je pilně krmili.

1. května už byla velká, opeřená, protřepávala si křídélka - rodiče se už do hnízda nevejdu, sedávají poblíž na bříze, co nejvýš a létají krmít. 5.května už byla mláďata jako dospělá, stojí na hnízdě, čistí si peří - v 16 hodin bylo velké krmení. V pondělí 7.května dopoledne hnízdo prázdné, jedno mládě sedí poblíž na bříze - je již jak dospělý holub- druhé mládě jsem neviděla.

Mějte se, holoubci, dobře a díky za zajímavé pozorování!

3. Hadi České republiky

Blíží se tábory, jsou výpravy do přírody, není na škodu, když si pohovoříme o hadech... Hadi jsou krásná a tajemná zvířata, kterých se však mnozí lidé obávají. Skutečnou (ne)bezpečnost našich hadů-neškodí, když si zopakujeme jejich chování, vzhled a život těchto plazů. Viz NAŠE PŘÍRODA- č. 3- ČSOP, Šimon Pelz.

DVA DRUHY hadů v ČR-zmije obecná a užovka obojková.

Ale můžeme narazit i na ostatní zástupce hadí říše. Takže autor Š. Petz uvádí- že v Česku může žít celkem 5 druhů hadů (slepýše nepočítat, není had- patří do skupiny ještěřů).

Had s klikatou čárou na hřbetě= zmije obecná, had se žlutými půlměsíčky za hlavou= užovka obojková.

Zmije obecná (Vipera berus)- většinou značně silný robustní had s krátkým ocasem- celkem 60-80 cm, vzácně až 1 m. Zbarvení rozmanité- od zcela světle šedé až po cihlově hnědočernou barvu. Klikatá čára je

pak více či méně zřetelná, což může laika zmást. Nebo zcela **černá** forma, bez klikaté čáry.

Zmije je had velice plachý! jedině v krajní situaci může se bránit kousnutím- ale jen varovným, bez jedu. Jed šetří na lov. **Kousnutí ale nepodceňovat a vyhledat lékaře....**

Užovka podplamatá (Natrix tessellata)- poměrně dlouhý štíhlý had- 80-100 cm, vzácně 150 cm, příbuzný **užovce obojkové**- tělo obvykle poseto tmavými skvrnami, může vyvolat dojem se zmijí,- je velmi plachá, při vyrušení prchá do úkrytu nebo vody, u které žije. V zásadě nekouše, ale může strašit...Může se vyskytnout i **užovka hladká**, nejdrobnější- 60-80 cm, vzácně 100 cm, šedá- hnědá, na hřbetě výrazné tmavé skvrny ve dvou řadách- lidé si tuto užovku pletou se zmijí! Před člověkem neprchá. Vzácná **užovka stromová**, 130-150 cm i 2 m, žlutohnědá- olivové skvrny, kousnutí není nebezpečné... Loví hlodavce, rybky... V Sedle jsme pozorovali užovku, jak polyká žábu- 45 minut!.

Početnost však proti dřívějším stavům značně poklesla, což je zapříčiněno především úbytkem přirozené potravy a vhodných míst pro kladení vajec. HADI JSOU KRÁSNOU SOUČÁSTÍ PŘÍRODY, říká Š. Pelz. Svá zpozorování- foto, zprávu a p. můžete také zaslat do soutěže Dr. Midlocha nebo jen článek do LOKALI. Pozorujte, pište, kreslete, učte se, skautujte.

MALÁ I VELKÁ MOUDRA A MOUDÉRKA

V nouzi poznáš sám sebe.

Čím víc víme, tím více ztrácíme pojem o tom, co je důležité.

Zdály jsou lépe vidět přednosti, zblízka nedostatky.

To, co můžeme udělat kdykoliv, obvykle neuděláme nikdy.

Je špatné, když jediným argumentem většiny je většina.

Argument je slabá zbraň, zato zbraň je silný argument.

Čím více hamburgerů, tím méně volů.

Hvězdy netuší, že tvoří souhvězdí.

HÁDANKY A TAJE

KŘÍŽOVKA ATRI

Vodorovně: 1- Plody španělské olivy- inic. jm. prez. Beneše- angl. do, k...- inic. br. Ďábla z B.H.- SPZ Vatikánu- 2- I. část tajenky- 3- Zkratka singularity- Automobilní tanková inspekce- Okresní rada tělovýchovy- jak mi říkali v pohraničí 1939- 4- Udávající směr- kus ledu- Marcelly Pavel, zkr.- franc. titul -5- Král zvířat- letní soustředění- základ živočicha- lat. A- 6- Pražská univerzita- nicka- voláme na M. Hladíka s ptačí dravcovou přezdívkou- kořové- ypsilon- 7- chodící naboso- řím. jedna s čárkou- vynikající vedoucí přezdívkou Kamnář, Ing, příjmení- 8- Váha obalu- SPZ Semily- inic. příjm. atleta Emila- brčko- 9- Hezké jméno domácky (26.7.) mluv. rod, on a ona, zkr.- Asociace Neprofesionálů- lidová tvorba- chňap- 10- Janovská Věra, zkr.- jezdila na něm Mariánka, když šla do mlýna...- část ZHN- děláme u lékaře- inic.jm. Ing. Reishigové= Pytha (4.4.) SPZ Kolína- zkr. poloměru- 11- III.třetí část tajenky, obráceně- 12- Lidově sluha-”čestné příjmení” našeho střediska- město okresu Jihlava, např. s rezervací v Dačické kotlině.

Svisle: A- Posádková správa- IV. část tajenky, obr.- B- Méně než jedna- Mgr. vůdce naší smečky 305, nebo pochutina- Antifašista, inic., stát. příslušnost zkr.- vysoká stavba- C- Nedobrá vlastnost- činí- D- Běloveská kyselka- milující sladkost- náš komunistický básník a pak nekomunistický a zase KSČ, inic.- E- Vysoká škola technického určení, zkr.- měřič záření- F- První část samohlásek, zkr.- tlak krve- černý zpěvák- Ženijní lodní učiliště armády, zkr.- G- SPZ Španělska a Německa- čidlo- Odznak zdatnosti- mař, slov.- Armádní dům, zkr.- H- Asfalt po Ostravsku- roveři=skauti- jméno Doolittleové z My Fair Lady, lidově- I- Zůstatek- součást úlu- J- Učitel národů, zkr.- SPZ Malty- slzeti- nesouhlas- K- traper- Armádní rekord letectva- sloní řezák- L- Hospodářské náčí- ní- SPZ Itálie- staré označení parku Stromovky, zkr.- soudce Dr. Suma, inic.- M- II. část tajenky.

Precvičte si mozek

1. **Vlajky.** Ktorá medzi ne nepatrí?

A. Surinam

C. Sierra Leone

B. Svätý Tomáš

D. Svazijsko

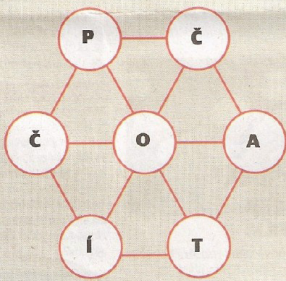
4. **Kto je to?**

Fenomenálny americký jazzový skladateľ, klavirista a kapelník. Napísal vyše tisíc skladieb. Zomrel v roku 1974, mal 75 rokov. Orchestr nesúci jeho meno vystúpil v nedelu v Bratislave.

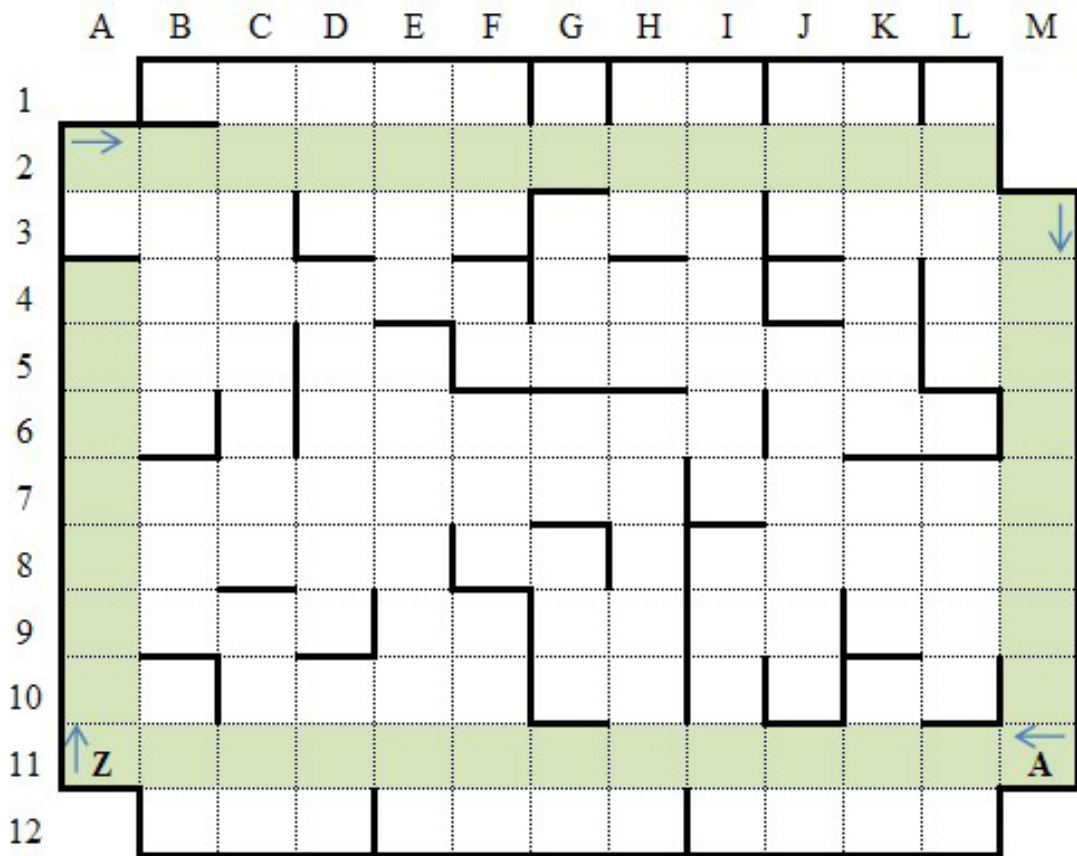
5. **Nájdí slovo.**

Pospájajte písmená, musia ísť za sebou a každé písmeno použite len raz.

Nápověda, drobný výklad: Povídám, povídám, uklidněte se tam vzadu. Kde jsme přestali...8.května 1938 založena v Praze jednotná organizace německé protifašistické mládeže Freier Deutscher Jugendbund- v rámci německé sociální demokracie, jejíž vedení bylo soustředěno v Praze, Křížíkova 179. Ve vedení Ollenhauer Erich, pochopitelně Němec. I maminka mého kolegy Květoně na VŠCHT byla zapojena a sháněla ubytování pro utíkající Němce ze své vlasti. Skončila v koncentráku, ale přežila na krátký čas. A jsme dál. SNP= Slovenské národní povstání. Jsme na Skalce pod Prašivou, vedení brigády se rozhodlo přejít na partyzánský způsob boje, byly rozděleny funkce... velitelem štábní roty a průzkumné čety je škt. Marcelly Pavel, ten se velmi uvedl, přežil boje a v roce 1943 spolupracuje s Ludvíkem Svobodou ve Všeslovanském výboru (VV) v SSSR, jako zástupci 1. čs. samostatné brigády v SSSR... VV dodával materiály a bulletiny všem krajaňským listům v zahraničí, včetně USA, Kanady... Konec války. Janovská Věra zahajuje v Junáku. Prošla řadou základních funkcí, zažila i vodní skauty, působila i na náčelnictvu Junáka, jako asistentka náčelní Junáka- sestry prof. Dr. Jarky Peškové a už je hezkých pár let aktivní členkou našeho 506.OS klubu "ÚPLNĚK"... U nás dostala "čestnou odborku"zpravodaje.

Ale přišel rok 1950 a výše - soudy i se skauty. Např. proslavil se JUDr. Václav Černý, který vyměřil bratru JUDr. Antonínu Sumovi (nar. 31.1.1919) - 20 let žaláře, odsloužil 12 roků- 7 měsíců- 8 dní. Přes všechny hrozby ze strany KSČ a vlády Junák vzkvétal, i jako TOM a někde i jako "pionýr", ale skautem zůstal. Ne Ing. Karel Knapp= Kamnář, ten se oženil a skončil pro jiné zájmy. Ale co ten toho udělal- zvláště spoluautor asi 25ti Večerních her po městě. Díky mu. Ai

Konverzace z tanečních:
 “Slečno, já se potím jako prase, potíte se také tak?”

ŽIVOT A SMRT KNĚZE JANA BULY

ATRI

Jan Bula se narodil 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic. V roce 1926 začal chodit do školy v Lukově a od roku 1931 navštěvoval gymnázium v Moravských Budějovicích. Od dětství ministroval a jeho duchovním rádcem se stal lukovský farář P. Cyril Bojanovský. V Janoví uzrála touha stát se knězem. Po maturitě v červnu 1939 vstoupil do kněžského alumnátu v Brně. V průběhu studia byl totálně nasazen do keramického závodu ve Vranovské Vsi. Těsně po válce, 28. července 1945 byl v Brně na Petrově vysvěcen na kněze.

Od 1. srpna 1945 byl ustanoven nejprve kooperátorem v Rokytnici na Rokytnou, později administrátorem farnosti.

Kromě kněžské služby se aktivně zapojoval do veřejného života v Rokytnici. Účastnil se dění v obci, působil v obecní samosprávě, pomáhal při akcích Orla, kde skautoval, věnoval se dětem, včelařil a ve volném čase vyrážel do krajiny a maloval. Pro svou veselou a dobrosrdečnou povahu byl všeobecně velmi oblíben. Pustil se do opravy rokytnického kostela a nechal zpracovat projekt nového oltáře. Netušil však, že se tohoto oltáře již nedočká.

V Rokytnici zastihly Jana Bulu změny, které přinesl únor 1948. Začal se projevovat tvrdý postoj komunistického režimu vůči katolické církvi.

Počátkem padesátých let vznikaly odbojové skupiny bojující mimo jiné proti kolektivizaci zemědělství, některé se však dostaly pod kontrolu StB. Večer 25. února navštívil Jana Bulu na faře bývalý spolužák z gymnázia Ladislav Malý, vydávající se agenta západní kontrarozvědky, a pověděl mu historku o únosu pražského arcibiskupa Josefa Berana, kterého měl vysvobodit z internace a převést přes hranice. Po počátečním váhání Jan Bula Malého vybědl, aby opustil kraj, a odmítl s ním spolupracovat.

Jan Bula s dětským oddílem v Rokytnici

Státní bezpečnost již delší dobu sledovala Třebíčsko a po jedné z ozbrojených akcí Ladislava Malého zahájila zatýkání. Tak byl 30. dubna 1951 zatčen i Jan Bula v Rokytnici a ihned byly zahájeny výslechy. Situace se zhoršila 2. července 1951, kdy došlo v nedalekých Babicích k vraždě tří funkcionářů místního národního výboru. Bylo nutno rychle označit pachatele vraždy a exemplárně potrestat osoby režimu nepohodlné. Politický sekretariát ÚV KSČ rozhodl o tom, kdo bude odsouzen k smrti.

Proces se „skupinou Bula a spol.“ proběhl ve dnech 13.-15. listopadu v Třebíči, Jan Bula musel vypovídat převážně podle naučeného scénáře o své „protistátní činnosti“ -jinak by byl znovu bit a bez jídla a spánku. **Jan Bula byl odsouzen pro zločin velezrady k trestu smrti.**

Čekal v jihlavské věznici na vykonání trestu smrti až do jara 1952. Den před popravou napsal dopisy na rozloučenou, ty

však nebyly doručeny, a byly nalezeny až mnohem později v archivu.

Dne 20. května 1952 brzy ráno byl Jan Bula popraven oběšením. Jeho tělo bylo spáleno a urna uložena na neznámém místě, zřejmě na Ústředním hřbitově v Brně.

Po pádu komunismu byl Jan Bula roku 1990 občanským soudem plně rehabilitován a v březnu roku 2004 bylo zahájeno kanonizační řízení služebníka Božího Jana Buly.

„Věřím, že můj krátký život nebyl nadarmo.“

(Použito kalendáře 2012- Duchovního centra P. Martina Středy..., Brno Lesná)

PŘEDSTAVUJE SE: **SMÍŠEK**

Opovrdě, tomu, co teď dělám, jsem se vždycky snažil vyhnout jako čert kříži. Tecklis s Žabkou se mě snažili dohnat několik měsíců a mně se vždy podařilo uprchnout. Vytáhnout kabel internetu, prskat do telefonu a huhlat, že vypadává signál. Dny nepřepínat chaty do visible režimu. Dlouho to fungovalo, až teď sedím na gauči s Žabkou u nás na chatě - dva dny po uzávěrce Lokali, sto dvacet kilometrů od Prahy! Sakra.

Jmenuji se Smíšek a ve skautu jsem nikdo. Dokonce podle některých ani skautem nejsem, pouhým odpadlíkem - nezaplatil jsem totiž registraci. Ale tomuhle názoru jsem nepodleh a za skauta se považuji, možná zrovna trochu zakukleného.

Skautem jsem se stal velmi malý. Rozmazlený sprostý fracek, kterého babička přivedla do jiného světa, než znal. Světa divňousů, co v kroji sbírají odpadky u silnice. Tak jsem tehdy skauty viděl já. Postupně jsem tomuto světu podlehl. Zpětně si myslím, že jsem tím mnoho získal, sáhl si na dno, překonal

sám sebe, získal nejpevnější přátelství a taky pár zážitků, na které se nezapomíná, na chvíli rozpustil tu anonymní bublinu, kterou nosíme kolem sebe. Říká se, že skauti hledají své životní partnery zase mezi skauty a tak je tomu i u mě. Tohle všechno ale člověk vidí až zpětně.

Kdybyste mě dnes potkali, vypadal bych spíše asi jako zadumaný student architektury, který kleje na svou školu, přestože ho stále baví. Mimo to se věnující kytáře, posilovně a kresbě. Mimo chodem ne, nikdy neukážu nic, co jsem nakreslil. O prázdninách rád podlehnu dobrým seriálům. Zbylý volný čas trávím v práci, ale jsem věčně bez peněz. Toužím po silné motorce. Víc už toho neprozradím, čas otočit list.

Je-li jediným tvým nářadím kladivo, začnou všechny tvé problémy vypadat jako hřebíky.

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
2. číslo 2012, ročník XXVII.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 14. 9. 2012

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Ruda - Rudolf Dobiáš, Žabka - Kateřina Vančurová,
ATRI - Karel Skála

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

skauti-strasnice.unas.cz